

1. søndag efter Helligtrekonger

Tid og sted: Ødsted og Jerlev d. 13/1 2019

Skriftlæsninger

Sl 84: Hvor er din bolig vidunderlig, Hærskarrers Herre

Rom 12,1-5: Tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle ved at sindet fornyes.

Luk 2,41-52: Jesus som tolvårig i templet

Salmevalg

Jerlev:

750: Nu titte til hinanden

448: Fylt af glæde (dåb)

123: Her kommer, Jesus, dine små

140: I Nazaret, i trange kår

70: Du kom til vor runde jord

Ødsted

750: Nu titte til hinanden

123: Her kommer, Jesus, dine små

140: I Nazaret, i trange kår

70: Du kom til vor runde jord

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: ”Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.” Men han sagde til dem: ”Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?” Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem. Hans

mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Prædiken

Den lille fortælling her, er fortalt så roligt og udramatisk, at man næsten glemmer, hvor oprivende og voldsomt det er, at et barn er forsvundet. Man ser avisoverskrifterne for sig: 12-årig dreng forsvundet. Og underoverskriften: ”Det var de tre værste dage i mit liv”, fortæller drengens mor, der nu har sin søn hjemme i god behold.

Bibelfortællingen står i en skærende kontrast til nutidens medievirkelighed, hvor følelserne altid skal beskrives ved selv de mindste katastrofer. I bibelfortællingen er de eneste følelser, der kommer til udtryk, morens, altså Marias, da hun forklarer sin søn, Jesus, hvordan de havde det, da de ledte efter ham: ”Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.” Ængstelige... ja det beskriver vel næppe den dybe angst og panik, der griber forældre, når deres børn er forsvundet – og så i så lang tid.

Min lillesøster og jeg forsvandt engang. Vi vidste det ikke, vi var bare gået hjem. Vi har vel været 6 og 7 år. I Århus Festuge deltog vi i et børnearrangement sammen med vores mor. Hun skulle hente noget, og bad pædagogerne på stedet om at se efter os. Men min søster begyndte at kede sig og ville hjem. Jeg forsøgte længe at overtale hende til at blive, men hun ville ikke, og så måtte jeg gå med, for hun kunne jo ikke gå alene. Det var i den anden ende af Århus, så vi gik i et par timer, før vi kom hjem. Det var en lang tur for to børn, og vi var trætte da vi åbnede døren derhjemme – netop i et øjeblik, hvor min far var på vej ud af døren. Jeg glemmer aldrig hans ansigtsudtryk. Fuld af overraskelse og lettelse, og samtidig med angsten stadig siddende dybt i øjnene. De havde ledt efter os, politiet var blevet tilkaldt... og jeg tør ikke forestille mig, hvad der er gået igennem mine forældres hoveder i de timer, vi var væk. Efter jeg selv fik børn, forstod jeg til fulde min fars ansigtsudtryk, da vi stod foran ham.

Og på samme måde er også den 12-årige Jesus forsvundet. 12 år er en anden alder, end de 6 og 7 år, som min søster og

jeg var, og det er måske nok forståeligt, at forældrene regnede med, at han fulgtes med nogle jævnaldrene i det store rejsefølge, der var på vej til Nazaret. Men de tre dage der gik efterfølgende, hvor de ledte efter Jesus, må have været forfærdelige...

... se, nu tror jeg, at de tre dage ikke er en almindelig tidsangivelse. Jeg tror, det er en symbolsk tidsangivelse, der peger fremad mod tre andre dage, hvor Jesus også var væk; men denne gang forsvandt han ikke blot fra sin familie og sine venner, denne gang forsvandt han også fra sin himmelske far, fra Gud. Jeg tænker naturligvis på de dage, der gik fra Jesu korsfæstelse og død, der jo også foregik i Jerusalem, og til hans opstandelse.

Og derfor mener jeg, at den lille fortælling skal minde os om, at det 12-årige barns skæbne er knyttet til Jerusalem og det store tempel, der var Guds hus; og fortællingen skal minde os om, at det 12-årige barn ikke er som enhver anden 12-årig.

Så fortællingens dramatiske ramme, om den 12-årige Jesus, der er blevet væk, handler ikke om, at Jesus er væk og bliver fundet.

Når jeg tænker på den gang min søster og jeg forsvandt, så er det ikke oplevelsen af at forsvinde, der fylder noget i min erindring. Min søster og jeg var jo ikke forsvundet. Vi var på vej hjem. I virkeligheden var det vores forældre, der var forsvundet. Det var naturligvis *dem*, der ledte efter os, men i de timer, de ledte, var det *dem*, der var væk. De vidste ikke, om de nogensinde ville finde os igen, og derfor var de helt og aldeles fortabte. Først da de fandt os, fandt de hjem igen.

Og sådan var det også med Jesus. Det var ikke ham, der var væk eller forsvundet. Det var Maria og Josef; og al den tid de ledte, var de fortabte. Først da de fandt Jesus, fandt de hjem igen. Den 12-årige Jesus kunne slet ikke blive væk, for det er om ham, hele historien drejer sig. Og sådan var det også, da han døde. Han steg ned i dødsriget, siger vi i trosbekendelsen, men det var hans disciple, der var som

døde, og det var livet, der med ham strømmede gennem dødsriget.

Når vi bliver døbt, bliver vi døbt til ikke at kunne forsvinde; vi kan ikke blive væk, når vi er døbt.

Vi bliver døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Og vi siger da, at vi ved dåben bliver Guds børn; og ligesom Jesus var Guds søn, og han var hos sin far, da han var i templet; således er vi også hos vores himmelske far, når vi er i kirken, eller når vi samles i Jesu Kristi navn.

Vi bliver døbt til ikke at kunne blive væk, fordi vi hos Gud, i Faderen og Sønnen og Helligånden, har et hjem, og det hjem er altid hos os. Fordi når vi døber et menneske, dypper vi det så at sige ned i det samme vand, som Jesus blev dyppet i.

Vi synger i dåbssalmen, Fyldt af glæde over livets under, at ”det, som sker i dåben, gør os trygge.” Det, der menes, er ikke, at vi kan vide os sikre på, at der aldrig vil ske os noget. Det kan jo ingen af os. Det, som sker i dåben, gør os *ikke* sikre. Det gør os trygge, og det er noget helt andet. Fordi vi bliver døbt til ikke at kunne forsvinde. Vi får en far i himlen,

der altid er os nær, og så får vi brødre og søstre ud over hele jorden, et fællesskab og en familie, der er større, og som denne gamle kirke står her for at vidne om.

Vi tænker måske, at når et barn forsvinder, eller når vi selv bliver væk, så er det en ringe trøst, at Gud, vores himmelske far, er hos den, der er forsvundet.

Det er slet ingen trøst. For Gud er ikke en erstatningsfar, som vi kan sætte i stedet for vores forældre. Gud er en anden far. Og når vi bliver væk fra hinanden, så erstatter Gud ikke de andre. Det ville jo være forfærdeligt, for det ville betyde, at vi *kunne* erstattes. Men vi er *u*-erstattelige for hinanden og for Gud. Og det åbenbarer dåben for os: at vi er *u*erstattelige for Gud, og derfor vil Gud aldrig nogensinde lade os forsvinde.

Det er ingen trøst, når vi bliver væk fra hinanden, eller når nogen, vi holder af, dør. Sorgen bliver heller ikke nemmere at bære, fordi vi har en far i himlen. Men det er stadig godt at vide, at vi har hjemme hos Gud, vores himmelske far, som altid er hos os, og at vi har en familie af døbte og uerstattelige søstre og brødre. Det er alle de andre

mennesker, alle de mennesker, som vi er forpligtet på, og som Jesus viste os, hvordan vi skulle leve med; nemlig barmhjertigt, tillidsfuldt, omsorgsfuldt og i dyb kærlighed. Det liv er vi dyppet ned i, er vi døbt til. Amen.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Kære Gud, almægtige far. Tag vore hænder. Grib os med dine varme og kærlige hænder, og gå med os, så vi ikke mister retningssansen og går hvileløse omkring, men i stedet finder ind til din kærlighed. Din ubetingede kærlighed, der omslutter os som to omsorgsfulde hænder. Og når vi har fundet hvilen i dine kærlige hænder, plant os da som frøet i den gode jord. Giv os vand fra dine kilder og lys fra din sol, så vi slår rod, spirer og gror og folder vores bladpragt ud. Og fortsæt så din gode gerning i os; grav

omkring os, fjern al den ukrudt, der truer os på livet, giv gødning og giv tid! Og så beder vi til, at vi bærer frugt. Den kommer af din nåde; og vi beder til, at frugten må være os selv og vores næste til gavn.

Du rige og gavmilde Gud. Du er skaberkraften i alt, der gror. Lad også vores tro spire, og forbarm dig over os, når vi råber på større tro og mere sikkerhed. Lær os at leve tillidsfuldt i verden.

Livets Herre, send os ud i verden med kraft og styrke. Lad også vores hænder blive til velsignelse for andre, så vi selv tager den ensomme i hånden og søger at skabe liv, hvor der før var goldt. Amen.